

POSTANOWIENIE

Dnia 23 sierpnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z wniosku G. J.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddział w W.
o świadczenie rehabilitacyjne,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 23 sierpnia 2016 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 6 lutego 2015 r., sygn. akt XIII Ua (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 6 lutego 2015 r. Sąd Okręgowy w W. oddalił apelację G. J. od wyroku Sądu Rejonowego w W. z dnia 6 listopada 2013 r. oddalającego jego odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, [...] Oddział w W. w przedmiocie odmowy prawa do świadczenia rehabilitacyjnego po dniu 29 grudnia 2010 r.

Sąd Okręgowy na podstawie dowodu z opinii biegłych wydanych w postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji, dodatkowej opinii biegłego diabetologa oraz zeznań diabetologa leczącego ubezpieczonego złożonych w sprawie o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy ustalił, że po dniu 29 grudnia 2010 r. nie było wskazań do świadczenia rehabilitacyjnego. Zdiagnozowane dolegliwości nie stanowiły przeszkody w wykonywaniu pracy.

Skarga kasacyjna ubezpieczonego została oparta na podstawie „naruszenia art. 398 par. 1 pkt 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (Dz.U. Nr 43, poz. 296 ze zm.) w zw. z art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, poprzez niewłaściwe zastosowanie, w wyniku czego chory wówczas i nadal skarżący nie został uznany za osobę niezdolną do pracy w wyniku czego nie otrzymał należnego mu świadczenia rehabilitacyjnego”.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący podał jako uzasadnienie, „iż istnieje zagadnienie prawne wymagające wyjaśnienia, polegające na określeniu zasad prawnych uznawania opinii biegłych lekarzy celem usunięcia z obrotu prawnego: opinii błędnych, niejasnych i niepełnych, wzorem art. 201 k.p.k. W chwili obecnej brak jest jasnych i prostych kryteriów oceny opinii biegłych dokonywanych przez sądy powszechne, wynikiem czego brane są pod uwagę opinie nielogiczne i w oczywisty sposób sprzeczne. Określenie jasnych o prostych kryteriów oceny opinii biegłych przyczyni się do poprawy jakości orzeczeń sądów powszechnych, a także ujednolici te kryteria w skali całego kraju”.

Organ rentowy wniósł o oddalenie skargi w całości jako oczywiście bezzasadnej, podnosząc, że zarzuty ubezpieczonego sprowadzają się do wskazania błędów w ustaleniu stanu faktycznego oraz oceny dowodów dokonanej przez biegłych zarówno przed sądem pierwszej jak i drugiej instancji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie został oparty na żadnej z tych przesłanek. Przyczyną wniesienia skargi skarżący uczynił problem niemający znaczenia jurydycznego, odnoszący się wyłącznie do oceny dowodów,

która – jak wynika z art. 398³ § 3 oraz art. 398¹³ § 2 k.p.c. – nie stanowi przedmiotu kontroli kasacyjnej.

Uwzględniając to, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).